

Dům s duší v Příboře



Říkají mu taky Lucerna – podle výrazné pouliční lampy.

Příbor, malé městečko, důležitá křižovatka komunikací mezi Moravou a Slezskem. Olomoučtí biskupové si tam svého času udělali strategické centrum postupné rekatolizace regionu, osídleného z velké části německy mluvícími protestanty. Proto sem umístili piaristický klášter, který si provozoval kvalitní gymnázium. Šli na to systematicky, od píky...

Městečko ale existovalo už od středověku jako centrum obchodu a řemesel a bylo poměrně významné. Podobně jako třeba Bílovec, Brušperk, Fulnek, Nový Jičín, Frýdek, Místek... Ostrava tehdy zdaleka nebyla tak důležitá, její čas přišel až s uhlím a železem.

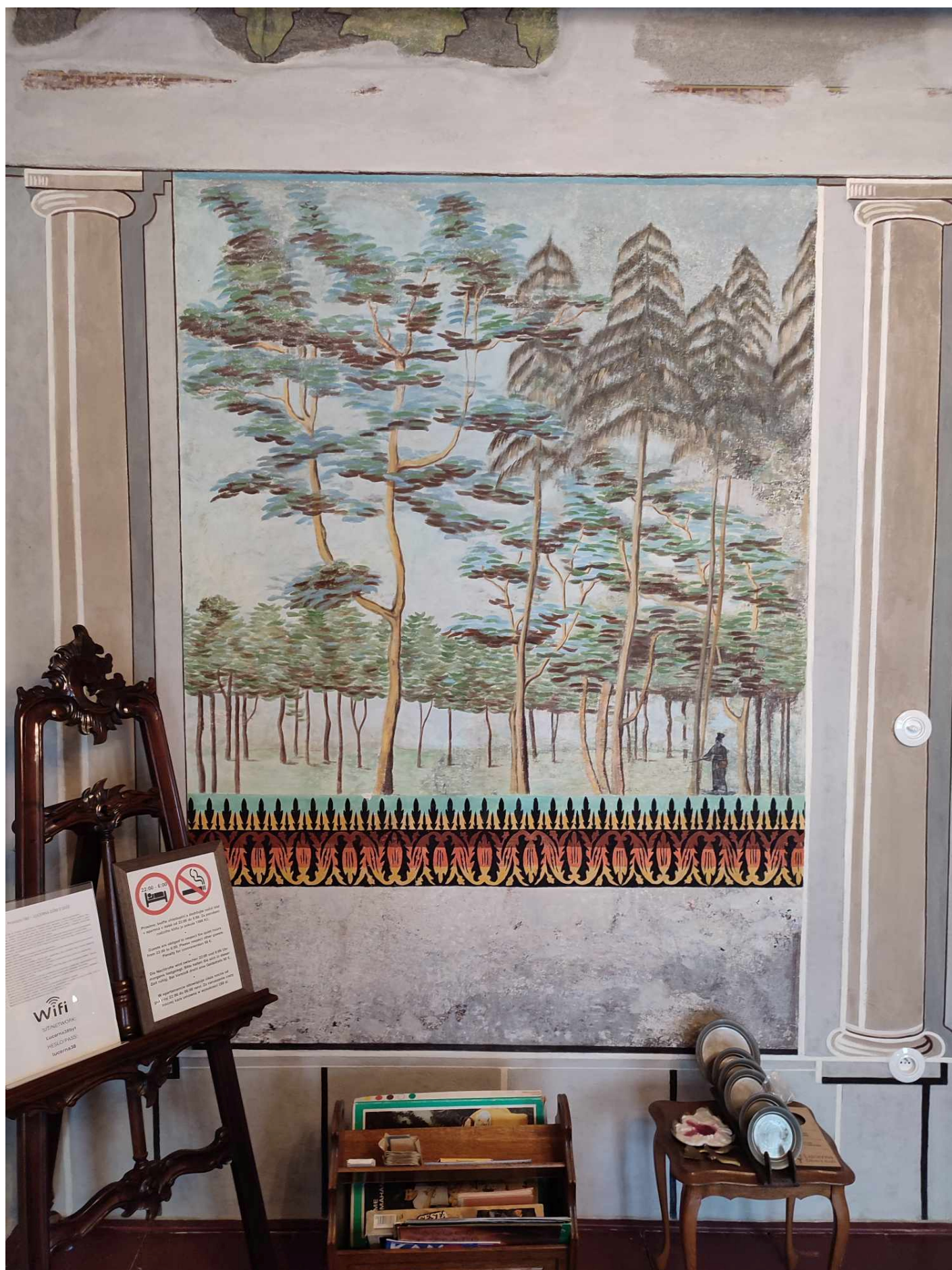
A jeden z domů kousek od náměstí koupil jakýsi místní podnikavý majitel různých firem. A začal opravovat, rekonstruovat, restaurovat. Dům má ještě středověké jádro, ale vyšší patra jsou už renesanční. Je pod ochranou památkářů – jako ostatně celé historické centrum městečka. Majitel tedy musel spolupracovat s památkovou péčí, žádat o dotace, vyplňovat ukrutnou spoustu formulářů a přijímat kontrolory a revizory. Stejně do oprav ale nejvíc peněz musel vložit sám. Výsledkem je velmi citlivě opravený interiér, který není jen replikou jakéhosi historického stavu, ale kombinací úcty k tradici a současné užitkové funkčnosti. V domě nabízí různé prostory ke komerčnímu užití, ale spíše kulturního a společenského charakteru. A několik apartmánů pro lidi, kteří si pobyt v „domě s duší“ umějí vychutnat. Což jsme právě my.





Takhle to tam opravdu vypadá.





Při opravách se podařilo odhalit a zachránit romantizující malby z počátku 19. století. Ale to, co je vidět nahoře pod stropem, je zbytek původní výmalby z konce 17. století. Zbytek dotvořili šikovní malíři podle toho, co se kde ještě našlo – a pod dohledem památkářů.



Lidé v dřívějších staletích by nikdy nenechali strop takto holý, pěkně by ho zaplácali štukou, zabílili, a nakonec pomalovali pestrými ornamenty. My holt asi máme radši to „přírodní“ dřevo, připadá nám to „rustikální“.



Samozřejmě že všude jsou repliky historického nábytku, které se dnes běžně vyrábějí. Nebo kousky, které nám nějakou tu tradici evokují. Ale fakt je, že člověk tam cítí dotek dějin, tu kontinuitu...



Ovšemže v takovém apartmánu není televizor (i když wi-fi ano...). Sem jste se přijeli kochat, ne zabíjet čas tupou zábavou.



Já ovšem nerozlišuji práci a volný čas.



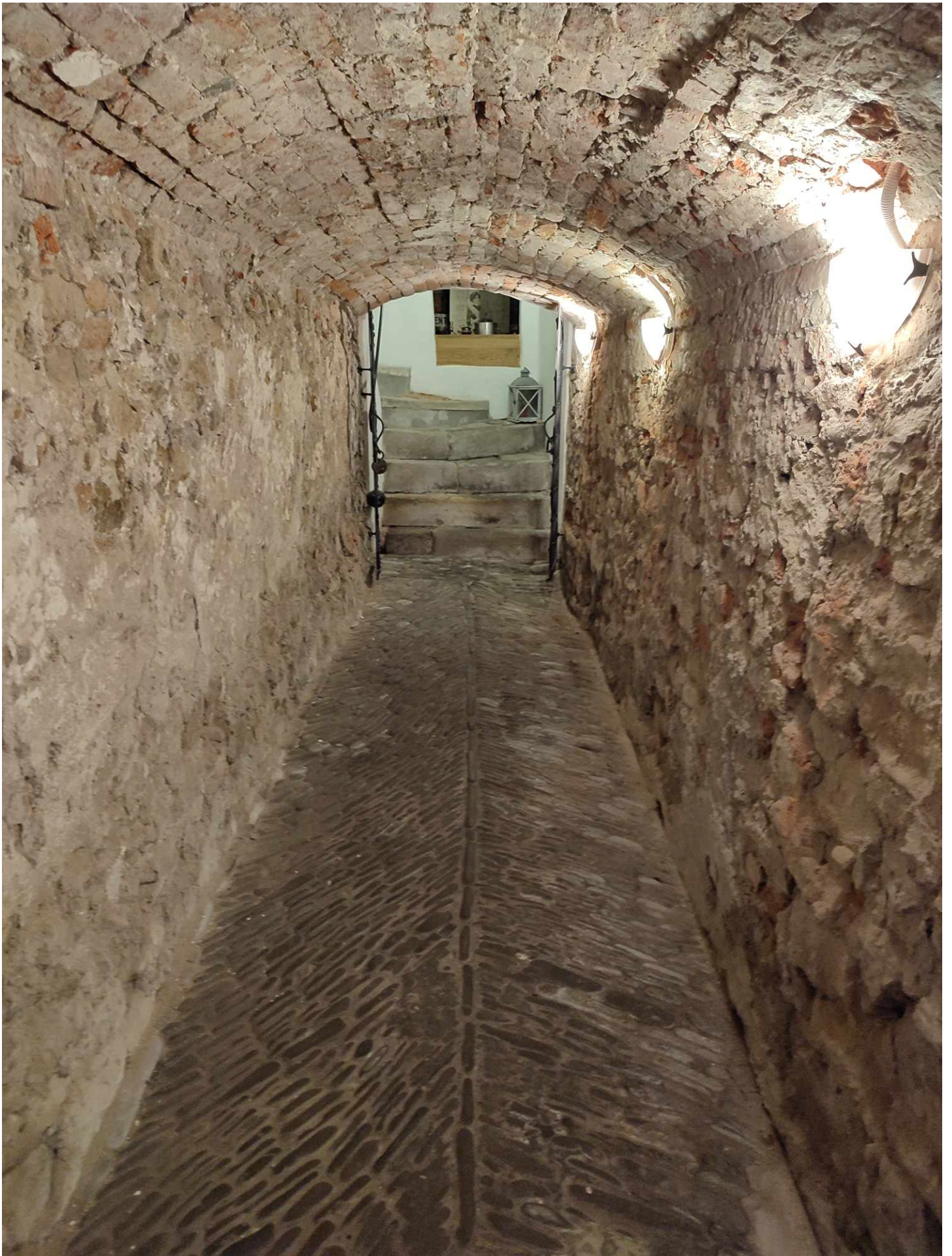
Pochopitelně se zabývám něčím historickým... (sám jsem vykopávka...).



Užíváme si to, kocháme se. Jde o duši, že ano...



V hloubi domu je opravdu ještě středověk.





Hosté, kteří se zde chovali nepatříčně, skončili takto...



Do Příboru zavítají – v malých hloučcích – hosté z celého světa. Kvůli této pohovce.
Rodný dům Sigmunda Freuda.



My jsme ovšem přijeli ještě i z jiného důvodu. V bývalém piaristickém klášteře je nyní muzeum tradičních řemesel. Pracovníci muzea se opravdu poctivě snaží naučit se všechny ty techniky, které kdysi lidé na venkově užívali. A mají toho tam hodně a je to zajímavé. Inspirativní. Co všechno budeme zase potřebovat, až nám ta naše civilizace zkolabuje.

Tři dny bloumat po Příboře, jen tak, užívat si to.

